

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie i zaspokojenia roszczenia przyjmującego zabezpieczenie przez dającego zabezpieczenie, które to roszczenie jest zabezpieczone przez zabezpieczenie finansowe, poprzez wykorzystanie innych aktywów dającego zabezpieczenie, czy przepisy dyrektywy 2002/47, w szczególności jej art. 4 i 8, należy interpretować w ten sposób, że dający zabezpieczenie powinien być wyłączony z zastosowania zasady równego traktowania wierzycieli przyjmującego zabezpieczenie (banku) w postępowaniu likwidacyjnym oraz że, w celu odzyskania zabezpieczenia finansowego, dającemu zabezpieczenie należy przyznać priorytetowe traktowanie względem pozostałych wierzycieli w postępowaniu likwidacyjnym?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych (Dz.U. 2002, L 168, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litwa) w dniu 3 marca 2017 r. – UAB „Enteco Baltic”/Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-108/17)

(2017/C 161/15)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UAB „Enteco Baltic”

Strona pozwana: Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 143 ust. 2 dyrektywy VAT ⁽¹⁾ to należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by organ podatkowy państwa członkowskiego odmówił zastosowania zwolnienia przewidzianego w art. 143 ust. 1 lit. d) wyżej wymienionej dyrektywy wyłącznie z tej przyczyny, że w chwili importu dostawa towarów przeznaczona była dla określonego podatnika VAT, w związku z czym w zgłoszeniu przywozowym został podany jego numer identyfikacyjny VAT, jednakże – w wyniku późniejszej zmiany okoliczności – towary zostały przetransportowane do innego podatnika VAT, przy czym organ publiczny otrzymał pełne informacje o tożsamości rzeczywistego nabywcy?
- 2) Czy, w okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie, art. 143 ust. 1 lit. d) dyrektywy VAT można interpretować w ten sposób, że dokumenty [e-AD (elektroniczny dokument administracyjny), listy przewozowe oraz potwierdzenia e-ROR (elektroniczny raport odbioru)], których wiarygodność nie została obalona, potwierdzające przetransportowanie towarów ze składu podatkowego znajdującego się na terytorium jednego państwa członkowskiego do składu podatkowego znajdującego się w innym państwie członkowskim, mogą być uznane za wystarczające dowody na okoliczność przetransportowania towarów do innego państwa członkowskiego?
- 3) Czy art. 143 ust. 1 lit. d) dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by organ podatkowy państwa członkowskiego odmówił zastosowania zwolnienia przewidzianego w tym przepisie, jeżeli prawo do rozporządzania towarami zostało przeniesione nie bezpośrednio na nabywcę towarów, lecz za pośrednictwem wskazanych przez niego osób (przedsiębiorstwa transportowe/składy podatkowe)?
- 4) Czy praktyka administracyjna, w ramach której interpretacja tego, co należy uważać za przeniesienie prawa do rozporządzania towarami oraz jakie dowody należy przedłożyć na udokumentowanie tegoż przeniesienia, różni się w zależności od tego, czy zastosowanie ma art. 167 czy też art. 143 ust. 1 lit. d) dyrektywy VAT – jest niezgodna z zasadą neutralności VAT i zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań?

- 5) Czy, w związku z poborem VAT, zasada dobrej wiary obejmuje swoim zakresem prawo osób do zwolnienia z VAT z tytułu importu [na podstawie art. 143 ust. 1 lit. d) dyrektywy VAT] w takich przypadkach jak w postępowaniu głównym, czyli w sytuacji, gdy urząd celny odmawia podatnikowi prawa do zwolnienia z VAT z tytułu importu na tej podstawie, że nie dochował on warunków dla dalszych dostaw tych towarów na terytorium Unii Europejskiej (art. 138 dyrektywy VAT)?
- 6) Czy art. 143 ust. 1 lit. d) dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie praktyce administracyjnej państwa członkowskiego, w ramach której domniemanie, że (i) prawo do rozporządzania towarem nie zostało przeniesione na konkretnego kontrahenta oraz (ii) że podatnik wiedział lub powinien był wiedzieć o ewentualnym naruszeniu przepisów o VAT przez kontrahenta, opiera się na okoliczności faktycznej, że przedsiębiorstwo porozumiewało się z kontrahentami przy pomocy środków elektronicznych oraz na tym, że po przeprowadzeniu kontroli przez organ podatkowy, ustalono iż kontrahenci nie prowadzili działalności pod wskazanymi adresami ani nie składali deklaracji VAT odnośnie transakcji prowadzonych z podatnikiem?
- 7) Czy art. 143 ust. 1 lit. d) dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że choć obowiązek udokumentowania prawa do zwolnienia podatkowego ciąży na podatniku, nie oznacza to jednak, że właściwy organ publiczny, przy rozstrzygnięciu zagadnienia przeniesienia prawa do rozporządzania towarem, nie jest zobowiązany do gromadzenia informacji dostępnych wyłącznie dla organów publicznych?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz. U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Cartagena (Hiszpania) w dniu 3 marca 2017 r. – Bankia S.A./Juan Carlos Marí Merino, Juan Pérez Gavilán i María Concepción Marí Merino

(Sprawa C-109/17)

(2017/C 161/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia de Cartagena

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Bankia S.A.

Strona pozwana: Juan Carlos Marí Merino, Juan Pérez Gavilán i María Concepción Marí Merino

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę 2005/29 (¹) należy interpretować w ten sposób, że, ze względu na utrudnienie czy też uniemożliwienie kontroli sądowej umów czy też działań, na które mogą składać się nieuczciwe praktyki handlowe, sprzeczne z art. 11 tej dyrektywy są przepisy krajowe takie jak obowiązująca w Hiszpanii i dokonana w art. 695 i nast. w związku z art. 552 ust. 1 LEC [ley de enjuiciamiento civil, hiszpańskiego kodeksu postępowania cywilnego] regulacja egzekucji zabezpieczonej hipoteką wierzytelności, w ramach której nie przewidziano możliwości przeprowadzenia przez sąd z zarówno z urzędu, jak i na wniosek strony, kontroli nieuczciwych praktyk handlowych.
- 2) Czy dyrektywę 2005/29 należy interpretować w ten sposób, że sprzeczne z jej art. 11 są hiszpańskie przepisy krajowe, które nie gwarantują skutecznego stosowania kodeksu postępowania w sytuacji, gdy podmiot wszczynający egzekucję postanowi, iż nie będzie ich stosował; zob. art. 5 i 6 Real-Decreto Ley [królewskiego dekretu z mocą ustawy nr] 6/2012 z dnia 9 marca w związku z art. 15 tego aktu.